

BÀI DỰ THI

**Cuộc thi: “BÁC HỒ TRONG TRÁI TIM TÔI
(LẦN 4) NĂM 2025”**

Thông tin

Bài dự thi: Khi trái tim tôi gặp Bác trong những trang
“Đường cách mệnh”

Họ và tên: Lê Nguyễn Hạnh Uyên

Khoa: Điều dưỡng

Email: lnhuyen@ntt.edu.vn

Khi trái tim tôi gặp Bác trong những trang “Đường cách mệnh” © 2025
bởi Lê Nguyễn Hạnh Uyên được cấp phép theo CC BY-SA 4.0.

MÃ BÀI DỰ THI
(Do Ban tổ chức ghi)

THÔNG TIN DỰ THI
CUỘC THI “BÁC HỒ TRONG TRÁI TIM TÔI (LẦN 4) NĂM 2025”

1. Thông tin bài dự thi của thí sinh

Hình thức:

- Bài viết cảm nhận
 Video clip
 Tranh vẽ

Tên sản phẩm dự thi: Khi trái tim tôi gặp Bác trong những trang “Đường cách mệnh”
Thông tin tên cuốn sách, tác phẩm được phép lưu hành mà anh/chị/bạn/em được học/đọc của Chủ tịch Hồ Chí Minh hoặc của các tác giả khác viết về Người đã truyền cảm hứng, nâng cao nhận thức, định hướng anh/chị/bạn/em luôn học tập và làm theo tư tưởng, đạo đức, phong cách của Chủ tịch Hồ Chí Minh: Tác phẩm “Đường cách mệnh”

2. Thông tin của thí sinh dự thi

Họ và tên: Lê Nguyễn Hạnh Uyên

Chức vụ: Phó Bí thư Chi bộ Khoa Điều dưỡng, Ủy viên Ban Chấp hành Đoàn trường
Đại học Nguyễn Tất Thành, Bí thư Đoàn khoa Điều dưỡng

Ngày tháng năm sinh: 02/10/2000

Thư viện/Khoa/Trường: Trường Đại học Nguyễn Tất Thành

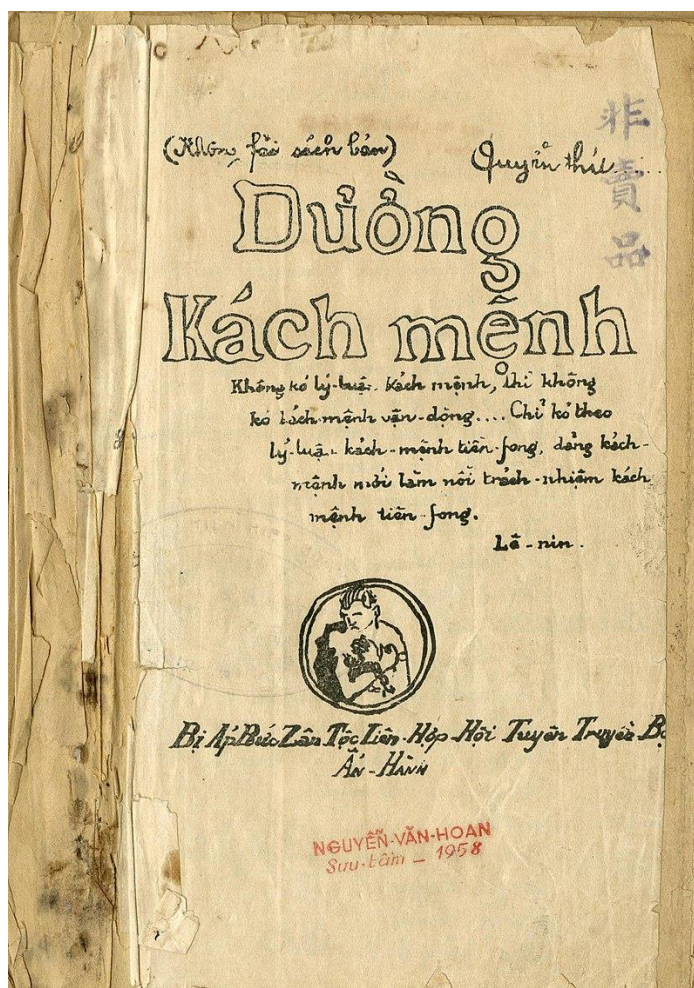
Số điện thoại cá nhân: 091.998.3112

Địa chỉ email cá nhân: lnhuyen@ntt.edu.vn

BÀI DỰ THI
CUỘC THI “BÁC HỒ TRONG TRÁI TIM TÔI (LẦN 4) NĂM 2025”

Chủ đề: “Khi trái tim tôi gặp Bác trong những trang ‘Đường cách mệnh’”

Là một người con đất Việt, sinh ra và lớn lên trong thời bình, tôi luôn khắc ghi trong tim sự biết ơn sâu sắc đối với những thế hệ cha ông đã hiến dâng cả cuộc đời cho độc lập, tự do và hạnh phúc của dân tộc. Chính nhờ những hy sinh thầm lặng và vĩ đại ấy mà chúng ta hôm nay mới được sống trong hòa bình, phát triển, và có cơ hội học tập, cống hiến. Trong hành trình trưởng thành, tôi may mắn được tiếp cận và học tập tư tưởng Hồ Chí Minh, đặc biệt là tác phẩm “Đường cách mệnh” – một trong những văn kiện lý luận đầu tiên, nền tảng và sâu sắc nhất của cách mạng Việt Nam do Chủ tịch Hồ Chí Minh (lúc đó lấy bút danh Nguyễn Ái Quốc) biên soạn năm 1927. Tác phẩm không chỉ là ngọn đuốc dẫn đường cho lý tưởng cách mạng, mà còn là ánh sáng soi rọi lý tưởng sống, truyền cảm hứng mạnh mẽ cho thế hệ trẻ, trong đó có tôi. Nó đã dạy tôi biết cách sống sao cho có lý tưởng, có cống hiến và luôn hướng về Tổ quốc.

Hình 1. Bìa gốc tác phẩm Đường Cách mệnh (1927)

“Đường cách mệnh” không phải là một cuốn sách dày, nhưng lại ẩn chứa trong từng trang giấy cả một khát vọng cứu nước nồng nàn, một ý chí cách mạng kiên cường và một tầm nhìn chiến lược vượt thời đại. Ngay từ những dòng đầu tiên, tôi đã cảm nhận được sự mãnh liệt trong từng con chữ, như một lời hiệu triệu gửi đến những người con yêu nước hãy cùng đứng lên, cùng hành động để thay đổi vận mệnh dân tộc. Trong từng trang sách, tôi thấy hiện lên hình ảnh của một Nguyễn Ái Quốc tận tụy, đắm mình trong lý luận cách mạng, và truyền bá những hạt giống đầu tiên của chủ nghĩa Mác – Lênin vào Việt Nam. Những dòng chữ của Bác như đánh thức trong tôi khát vọng lớn lao được góp phần dựng xây đất nước.

Bác viết: “Cách mệnh là việc chung của cả dân chúng chứ không phải việc một hai người” – câu nói ấy đã thức tỉnh trong tôi một nhận thức rõ ràng rằng, cách mạng không phải là hành trình đơn độc của những nhà lãnh đạo, mà là sự nghiệp của toàn dân. Chỉ khi quần chúng nhân dân trở thành trung tâm của mọi hành động, khi mọi đảng viên, cán bộ thực sự hòa mình vào đời sống, lắng nghe và hành động vì nhân dân, thì khi đó cách mạng mới thực sự có sức sống và bền vững. Trong công việc hằng ngày, tôi luôn cố gắng khơi dậy tinh thần đó – từ việc tham gia các hoạt động cộng đồng, cho đến những chương trình hỗ trợ sinh viên, đồng hành cùng đồng nghiệp vượt khó. Chính tinh thần “việc chung của cả dân chúng” đã và đang là kim chỉ nam cho mọi hành động của tôi.

Tôi luôn tự hỏi: Là một người trẻ, là một đảng viên với năm năm rèn luyện trong hàng ngũ của Đảng, là Phó Bí thư chi bộ tại nơi công tác, liệu tôi đã thực sự sống và làm việc xứng đáng với những giá trị mà Bác đã truyền lại qua tác phẩm này? “Đường cách mệnh” không chỉ là một tài liệu chính trị, mà còn là tấm gương phản chiếu đạo đức cách mạng – ở đó, người cán bộ không chỉ cần năng lực mà còn cần phẩm chất, không chỉ có trí tuệ mà còn phải có trái tim yêu thương và dũng khí cống hiến.

Mỗi lần đọc lại tác phẩm, tôi lại thấy mình được truyền thêm sức mạnh. Có lúc, trong guồng quay bận rộn của công việc và cuộc sống, tôi từng hoài nghi về lý tưởng, từng mỏi mệt trước những khó khăn, áp lực. Nhưng chính những trang sách của Bác đã nhắc tôi quay trở lại với giá trị cốt lõi của sự cống hiến – đó là vì dân, vì nước, vì tương lai của cộng đồng, chứ không phải vì lợi ích cá nhân hay danh vọng. Tôi nhớ mãi thời điểm tôi cùng các đồng chí cán bộ Đoàn – Hội NTTU thức trắng để hoàn thành kế hoạch hỗ trợ sinh viên trong mùa dịch COVID-19. Những lúc ấy, khi lòng chùng xuống vì mệt

mỗi, tôi lại nghĩ về câu: “Người cách mệnh phải vị công vong tư, cần kiệm liêm chính, chí công vô tư”. Nó như một lời thì thầm, một hồi chuông cảnh tỉnh, khiến tôi đứng dậy, tiếp tục và làm tốt hơn.

Hơn thế, tôi cảm nhận sâu sắc rằng, học tập và làm theo tư tưởng, đạo đức, phong cách Hồ Chí Minh phải trở thành một phần của cuộc sống, phải đi vào hành động hằng ngày. Từ cách tôi làm việc khoa học, tiết kiệm thời gian, đến cách tôi lắng nghe đồng nghiệp, chia sẻ với sinh viên, sẵn sàng hỗ trợ khi ai đó gặp khó khăn. Những điều nhỏ bé ấy, khi xuất phát từ trái tim và được thực hiện một cách chân thành, sẽ tạo nên sức lan tỏa tích cực trong tập thể. Đó chính là sự thấm nhuần tư tưởng từ “Đường cách mệnh” vào thực tiễn đời sống hôm nay.

Trong công tác chi bộ, tôi luôn cố gắng đổi mới phương thức lãnh đạo, phát huy dân chủ, tăng cường đối thoại, xây dựng không khí đoàn kết, gắn bó. Tác phẩm của Bác nhấn mạnh rằng người cán bộ phải đi đầu, phải gương mẫu, phải dẫn thân và hy sinh – điều đó nhắc tôi rằng vị trí Phó Bí thư không chỉ là danh hiệu, mà là một trách nhiệm, một niềm tin mà tổ chức giao phó. Tôi không cho phép mình được tự mãn hay ngừng học tập, mà luôn tìm cách hoàn thiện bản thân, mở rộng kiến thức, nâng cao trình độ và đặc biệt là giữ gìn đạo đức, phẩm chất trong sáng.

Hình 2. Nguyễn Ái Quốc và lớp huấn luyện chính trị cách mạng ở Quảng Châu (1926 – 1927)

Tôi hình dung lại những lớp huấn luyện cách mạng năm xưa ở Quảng Châu mà Nguyễn Ái Quốc trực tiếp giảng dạy – nơi Bác truyền bá tư tưởng, hun đúc tinh thần yêu nước, và khơi dậy khát vọng giải phóng dân tộc trong tâm hồn những thanh niên Việt Nam. Chính từ những hạt giống đầu tiên ấy mà Đảng ta đã ra đời, cách mạng Việt

Nam bước vào thời kỳ phát triển mới, và dân tộc ta tìm được con đường đi đúng đắn dẫn đến độc lập, tự do. Tôi không khỏi xúc động khi nghĩ rằng, chỉ bằng trí tuệ, lòng yêu nước và ý chí thép, một con người như Bác có thể thay đổi cả vận mệnh của một dân tộc. Chính vì vậy, tôi càng thấy trân quý vai trò của giáo dục lý luận và không ngừng rèn luyện để tiếp nối truyền thống vẻ vang đó.

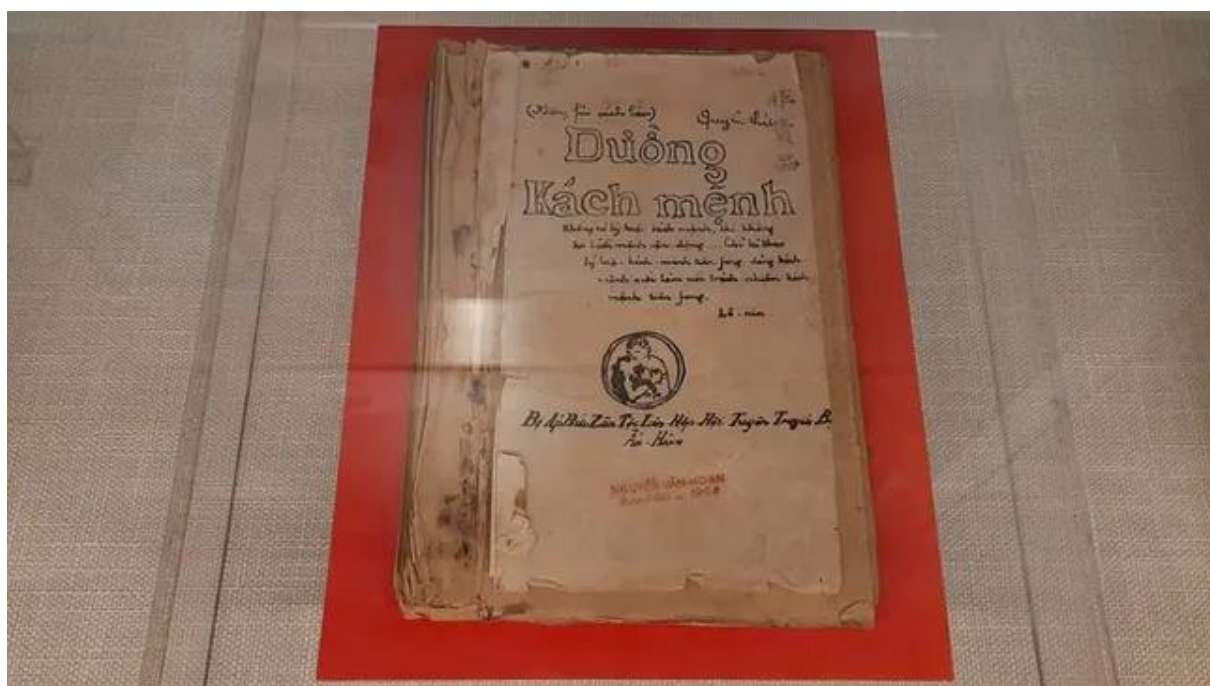
“Đường cách mệnh” còn là một bài học lớn về sự kiên định lý tưởng, về sự dũng cảm dân thân và khả năng vượt qua mọi khó khăn để phụng sự Tổ quốc. Trong thời đại ngày nay, khi chúng ta đối mặt với những thách thức mới của toàn cầu hóa, chuyển đổi số, và cạnh tranh khốc liệt, những bài học ấy vẫn còn nguyên giá trị. Tôi cho rằng, người trẻ hôm nay, nếu thực sự hiểu và sống với tinh thần của “Đường cách mệnh”, sẽ không chỉ thành công cho riêng mình mà còn góp phần vào công cuộc xây dựng đất nước văn minh, hiện đại, và nhân văn.

Tác phẩm đã được công nhận là Bảo vật quốc gia – một minh chứng cho giá trị vĩnh hằng về tư tưởng, lịch sử và văn hóa mà Hồ Chí Minh để lại. Nhưng với tôi, giá trị ấy không chỉ nằm trong thư viện hay bảo tàng, mà nằm trong cách mỗi chúng ta sống và hành động mỗi ngày. Nó nằm trong từng việc nhỏ, trong cách ta ứng xử với đồng nghiệp, trong cách ta vượt qua cám dỗ, trong nỗ lực không ngừng để trở nên tốt hơn vì lợi ích chung. “Đường cách mệnh” là kim chỉ nam, là lời hiệu triệu không ngừng nghĩ về một lý tưởng sống vì cộng đồng, vì Tổ quốc.

Tôi tin rằng, nếu mỗi đảng viên, mỗi cán bộ, mỗi đoàn viên thanh niên đều coi việc học tập và làm theo Bác là một nhu cầu tự thân, một lẽ sống, thì xã hội chúng ta sẽ ngày càng tốt đẹp hơn. Trong những lần sinh hoạt chuyên đề, tôi luôn cố gắng chia sẻ câu chuyện về “Đường cách mệnh” bằng cả trái tim, bởi tôi hiểu rằng: chỉ khi những giá trị cao đẹp được truyền tải bằng cảm xúc chân thành, thì nó mới có thể chạm đến trái tim người nghe, mới khơi gợi được niềm tin và động lực trong thế hệ trẻ.

Tôi mong rằng các diễn đàn thanh niên, các lớp lý luận trẻ, các buổi đọc sách tập thể sẽ được tổ chức nhiều hơn, sâu sắc hơn, để những giá trị từ “Đường cách mệnh” không bị lãng quên trong dòng chảy gấp gáp của thời đại mới. Bởi đó không chỉ là di sản của một con người, mà là di sản của cả một dân tộc – một dân tộc đã từng chiến đấu để giành độc lập, và hôm nay đang chiến đấu để khẳng định vị thế trong lòng nhân loại.

Và tôi, một người trẻ, một đảng viên, một cán bộ đang ngày ngày gắn bó với công tác tư tưởng, xin nguyện sống với tinh thần ấy, nguyện lan tỏa ánh sáng của “Đường cách mệnh” đến mọi người xung quanh – không chỉ bằng lời nói, mà bằng hành động, bằng sự hy sinh lặng thầm và bằng tình yêu Tổ quốc sâu nặng trong tim. Đó là lời hứa với chính mình, với tổ chức, và với thế hệ cha anh đi trước. Tôi sẽ cụ thể hóa lời hứa đó bằng những chương trình hành động cụ thể: tổ chức các buổi thảo luận chuyên đề, xây dựng tủ sách lý luận tại đơn vị, và không ngừng lan tỏa tinh thần học tập đến các bạn trẻ xung quanh.

Hình 3. Cuốn Đường cách mệnh đang lưu giữ tại Bảo tàng Lịch sử Quốc gia được công nhận là bảo vật quốc gia đợt đầu tiên (năm 2012)

“Đường cách mệnh” – không chỉ là một tác phẩm, mà là linh hồn của cả một hành trình lịch sử. Một ngọn lửa thiêng liêng đã được thắp lên từ năm 1927, và đến hôm nay, nó vẫn cháy bùng trong tim những người con yêu nước. Tôi sẽ giữ mãi ngọn lửa ấy trong trái tim mình – như một ánh sáng soi đường, như một lý tưởng sống và như một ngọn lửa truyền cảm hứng cho những bước chân tiếp nối.

Bởi lẽ, không có gì cao quý hơn lý tưởng sống vì dân, vì nước. Không có gì thiết tha hơn khát vọng cống hiến bằng chính cuộc đời mình cho những điều tốt đẹp. Và không có gì thiêng liêng hơn việc tiếp tục viết tiếp con đường cách mệnh bằng trái tim nhiệt huyết, bằng đôi tay cần mẫn và bằng ánh nhìn khát khao về một tương lai Việt Nam hùng cường. Đó không chỉ là lý tưởng của một thế hệ – mà là lời mời gọi đến tất

cả những ai còn giữ trong tim mình một niềm tin với đất nước, một tình yêu với nhân dân và một ước mơ cháy bỏng được sống sao cho xứng đáng với thế hệ đi trước.

Tôi tin, ngọn lửa ấy sẽ mãi cháy. Và tôi, sẽ mãi đi trong ánh sáng mà Người đã để lại – để tiếp tục hành trình làm người cách mệnh của thời đại hôm nay.

Hình 4. Hình ảnh trưng bày tại triển lãm “Ánh sáng từ Đường Kách mệnh”

Hình 7. Chiếc hòm đồng chí Hà Huy Tập sử dụng khi ở Vinh, Nghệ An năm 1939

Hình 8. Máy chữ đồng chí Tô Hiệu, Lương Khánh Thiện đã sử dụng khi hoạt động cách mạng